

P. M. LASTSUK

LENIN KREMLIN SOTAKOULULLA

Vuonna 1921, jolloin minut oli määrätty Yleisvenäläiselle Toimeenpanevalle Keskuskomitealle nimetyn yhdistetyn sotakoulun johtajaksi ja komissaariksi, näin usein Vladimir Iljitšiä ja jouduin muutaman kerran lyhyesti keskustelemaan hänen kanssaan.

Tapasin joskus iltaisin Leninin kävelyllä hallitustalon ja arsenaalin välisessä puistikossa. Kurssilaiset oli sijoitettu arsenaaliin. Lapsiparven ympäröimänä hän kuunteli kurssilaisten iloisia ja reippaita lauluja, joita kantautui arsenaalin avoimista ikkunoista.

Muistan että kello kahden tai kolmen aikaan yöllä soi asunnossani puhelin. Koulun päivystäjä ilmoitti, että toveri Lenin on tarkistuskäynnillä koulussa.

Mentyäni nopeasti sinne tapasin Leninin pataljoonan erään komppanian luota juuri sillä hetkellä, kun komppanian päivystäjä raportoi hänelle. Raportti tehtiin reippaasti, mutta hiukan liian kovalla äänellä, sillä oli yö, ja toveri Lenin kiinnitti siihen päivystäjäkurssilaisen huomion kuiskaten:

— Hiljemmin!

Toveri Lenin kulki varovasti huoneesta toiseen, pysähtyi sänkyjen luo, tutki makuuvaatteiden puhtautta, miesten omien vaatteiden järjestystä, huoneiston puhtautta ja viihtyisyyttä.

Kun kuljimme sänkyrivien välissä (Lenin kulki edellä), hän huomasi luisuneen peitteen, jonka kolikka kosketti jo lattiaa; toveri Lenin kohotti peitteen ja pani sen sängylle.

Katsellessaan taktiikan ja topografian luokkahuonetta Lenin huomautti, että havaintovälineitä oli liian vähän.

Myöhemmin sain nähdä Leninin Kremlin Suuressa palatsissa puoluekonferenssissa, missä istuntojen välillä, väliajalla, keskustelin hänen kanssaan kurssilaisten — tulevien komentajien — valmennuksesta. Keskustelussa toveri Lenin antoi myönteisen

arvion heidän sotilaallisesta valmennuksestaan, ulkoisesta ryhdistään sekä kurinalaisuudestaan ja pyysi lähettämään hänelle katsottavaksi muutamia opetusohjelmia heidän teoreettisesta valmentamisestaan. Lähetin joitakin ohjelmia, ja Vladimir Iljitš teki niihin omia merkintöjään ja huomautuksiaan.

Toveri Leninin antamaa myönteistä arviota kurssilaisten valmennuksesta ja sitä, että minut kutsuttiin puoluekonferenssin osanottajien ryhmäkuvaan (Vladimir Iljitš asetti minut istumaan lähelleen), pidän suurimpana palkintona elämässäni.

